

[Stegger Nielsen.]

Aarrække; thi hertil svarer efter vor Formening bemeldte Indsats ikke, og hertil har Landet ikke Raad. Det er ud fra disse Betragtninger, vi ser paa Lovforslaget.

I Lovforslagets §§ 1 og 2 fastslaaes det, at Teatret skal være en Statsinstitution og omfatte alle 3 Kunstarter, og i § 3 gives der Bestemmelser om Ledelsen. Denne lægges i Hænderne paa en Teaterchef, som igen skal bistaas af et Tilsynsraad, hvis Opgave det er at følge og kontrolere Teatrets Dispositioner og Drift baade repertoire-mæssigt og økonomisk, ligesom Ansættelse i pensionsgivende Stillinger kun skal kunne ske med Raadets Tilslutning. Om disse Forhold vil jeg sige, at en Opfyldelse af §§ 1 og 2, altsaa Teatret som Statsteater og med en Formaaalsparagraf, der omfatter alle 3 Kunstarter, kræver efter min Mening den anden Placering af de økonomiske Byrder end den, som Lovforslaget anviser. Bestemmelsen i § 3 om Tilsynsraadet billiger mit Parti ikke. Dels tror vi ikke, det vil kunne magte Opgaven, dels frygter vi for et om end indirekte Afhængighedsforhold, som Rigsdagen her gennem sine valgte Repræsentanter vil kunne blive ført ind i, og som man sidst af alt maa risikere.

Men det økonomiske Grundlag for Forslaget er jo det vigtigste, og det omhandles i de følgende Paragraffer. Som den højtærede Undervisningsminister har gjort Rede for, gaar Forslaget ud paa at begrænse Statens Tilskud til 500 000 Kr. om Aaret; Dobbeltsceneprojektet lød paa 750 000 Kr. aarlig, saa der er altsaa Tale om en Nedgang. Men Forslaget gaar endvidere ud fra, at der foruden dette Tilskud skal fremskaffes et Beløb paa en 700 000—800 000 Kr., og dette skal ske gennem den saakaldte kulturelle Fond, hvis Midler indtil videre fortrinsvis skal bruges „til Fremme af Tonekunsten, særlig i Teatrets Tjeneste“, som det hedder i § 7. Det vil altsaa sige, at den kulturelle Fond skal være økonomisk Stødpude for Det kongelige Teater ved at fremskaffe de Midler, der mangler i Teatrets Økonomi.

Spørgsmaalet bliver da, hvorledes denne kulturelle Fond skal faa fat i disse Penge. Det hedder herom i § 7, at de skal skaffes ved, at der som Grundkapital henlægges til denne Fond Restbeløbet af den til Institutionen „Dobbeltscenen“ henlagte Kapital, som andrager 100 000 Kr., og i øvrigt skal der fra Statskassen ydes et Tilskud paa 220 000 Kr., i alt væsentligt svarende til Forlystelsesskattens Beløb, dernæst et Tilskud fra Statsradiofonien paa 325 000 Kr.

samt 10 pCt. fra „Koda“ og endelig „eventuelle Tilskud fra anden Side“.

Her er det, den væsentligste Uoverensstemmelse mellem den højtærede Minister og os kommer. Vi kan ikke billige denne budgetmæssige Opstilling. Statens Tilskud til den kulturelle Fond, et Beløb, der nogenlunde svarer til Forlystelsesskatten fra Teatret til Statskassen, kan vi gaa med til, men disse 220 000 Kr. er jo et Tilskud *ud over* Statens almindelige Tilskud paa de 500 000 Kr., saa at der altsaa bliver et Statstilskud paa 720 000 Kr., hvilket kun er en Besparelse paa 30 000 Kr. i Forhold til Dobbeltsceneprojektet.

Statsradiofoniens Tilskud paa 325 000 Kr. til den kulturelle Fond maa vi gaa imod. Vi kan ikke se Rimeligheden i dette Tilskud, thi det er jo dog Lytternes Penge, der her er Tale om. Selv om den højtærede Minister siger, at Lytterne ikke kommer til at betale højere Licens, er det dog deres Penge, der tages, og Lytterne bør ikke beskattes særligt til dette Formaal. Radioen betaler i Forvejen for den kunstneriske Ydelse fra Teatret, saa de foreslaaede 325 000 Kr. fra Statsradiofonien til den kulturelle Fond vil med Rette føles som en Særbeskatning af den Del af Befolkningen, der er Lyttere. Der har da ogsaa lydt og vil i den kommende Tid lyde mange — jeg synes berettigede — Protester fra den Side. Mange Radiolyttere — ikke alle, men mange — bor i Provinser, de kommer sjældent i Det kongelige Teater, og de vil mene, at de kunstneriske Udsendelser fra Statsradiofonien med Bistand af Det kongelige Teater har de været med til at betale gennem deres Licens. Dermed er, mener de, Lytternes økonomiske Forpligtelser over for Teatret sket Fyldest. Den Tanke synes mig at være rimelig og rigtig.

Lovforslaget søger at bøde paa denne Afgift fra Statsradiofonien ved at byde paa Provinsudsendelser fra Det kongelige Teater. Det er meget godt med Provinsudsendelser, men ser vi nærmere paa det, viser det sig, at det er for lidt, der bydes Provinserne. Af Bemærkningerne til Lovforslaget i Folketinget ser jeg, at Budgettet for Det kongelige Teater af Kommissionen i 1933 er stillet saaledes op, at Udgiften ved Teatrets Drift overstiger Indtægterne med 1 156 900 Kr., hvilket Beløb altsaa skal tilskydes udefra. Heraf skal der efter Bemærkningerne til nævnte Lovforslag bruges 50 000 Kr. til Forestillinger i Provinserne, og sætter vi Antallet af disse Forestillinger f. Eks. til 50, vil det sige, at der bliver ofret 1 000 Kr. pr. Gang paa saadanne Forestillinger i Pro-